

LOS CONTES DAU PITIT JASON

Jasep e Gui CHAMBRAS

LO LOP QU'AVIÁ PETAT DEJUN

Un mandin, lo lop aviá petat dejun ... En se levant, trobet 'na pola crebada. Disset : -- La vòle pas minjar quela pola crebada ; trobarai mielhs que quò !

E lo veiquí partit...

'Ribet en d'un prat. Sus lo bòrd de la peschiera viguet 'na treuia emb dietz braves pitits ganhons. Penset : Aquí vau ben dejunar !

Alaidonc disset a la treuia :

-- Ai pas dejunat ; mas siriá ben temps de dejunar !

-- Oc-es ; siriá ben temps de dejunar. Mas lòs voldrias pas minjar sens lòs aver benesits, respondiguèt la treuia.

-- Oc-ben ; mas coma chau far per lòs benesir ?

-- Quo es pas malaisat. Lòs vau 'semblar ras la peschiera e tu, emb ta pauta, lor getaras de l'aiga. La treuia 'sembla sos pitits ganhons e lo lop lor geta de l'aiga emb sa pauta.

Tot d'un còp, la treuia lo butis emb son nas e l'envòia al mitan de la peschiera !

E la truèia e sos ganhons se'n van ...

Lo lop se'n vai d'aquí pus loenh. Viguet en d'un prat un brave chavau que minjava de l' erba.

-- A, a ! disset lo lop ; ai pas disnat ; mas siriá ben temps de disnar !

-- E ben oc-es ! Mas voldrias pas me minjar sens m'aver desfarrat ! Voldrias pas me minjar lòs fers ! respondiguèt lo chavau.

- A, non ! Coma chau far per te desfarrar ?

-- Quo es pas malaisat. Me vau coijar per terra ; vau 'semblar mos quatres pès sus mon ventre e tu, emb tas dents, daraijaras lòs fers !

Lo chavau se coija e lo lop emb sas dents ensàia de 'pelar sus lòs fers. Tot d'un còp, lo chavau li envòia un cop de pè ; envòia lo lop rodelar al mitan del prat ... E lo chavau se'n vai.

Vers lo ser, lo lop viguet un bargier que barrava un trupel d'ovelhas. Se disset : Queste còp vau ben sopar !

Esperet que lo bargier siguessa partit ; alaidonc se botet sus la pòrta e disset a las ovelhas :

-- Ai pas dejunat ; ai pas disnat ; ai pas sopat. Mas siriá ben temps de sopar !

-- E oc-es ; mas voldrias pas nos minjar sens aver chantat lo "Libera" ? disseren las ovelhas.

-- Coma chau far per cantar lo "Libera" ?

-- Quo es pas malaisat. Nos anam 'semblar au mitan de l'estable ; tu te vas botar sus la pòrta. N'auras mas de far "O-o-o !" e nautres te responderam en fasant "Be-e, be-e !"

E lo lop comencet de urlar e las ovelhas de berlar. Lo bargier auviguet sas ovelhas berlar. Se disset :

-- Qué se passa dins l'estable ? Las ovelhas i berlen ben !

En surtant, empònha un gròs mangle d'ostilh. Trobet lo lop sitat davant la pòrta de l'estable. Li envòia un còp de baston ; lo lop en era quasi assomat. Enfin lo lop se 'masset e se'n anet ... Era quasi nuech. Lo lop s'arresta jos un aubre. Se disset :

-- *Los pitit ganhons sirian estats tant bons sens esser benesits coma benesits ; lo chavau siriá estat tant bon farrat coma desfarrat ; e las ovelhas, crese que sirian estadas tant bonas sens cantar lo "Libera". A, sei ben tant fadard ! Voldriá que lo toner e la tempesta me tombessen sus la testa !*

I aviá 'n òme dins l'aubre que lo recurava. Quand viguet lo lop, li envoiet son àpchon ... Li fendiguèt la testa ...

-- A ! l'ai ben dich, penset lo lop ; mas lo voliá pas !

E passei sus la coá del rat. Lo rat faguèt "pi". E veiquí mon conte dich !

Parlar de Treinhac (Corrèsa).

Nous sommes ici restés fidèles au texte dit ; avec les petites modifications graphiques dues au parler local (lòs, sus ; al, del, où le -l final est prononcé -r, comme dans une grande partie de la Corrèze). Où l'on peut voir que, comme pour la Leçon 10, la graphie nommée "englobante" possède assez de souplesse pour s'adapter aux réalités du langage sans affecter l'unité de notre langue. Signe éminent de rigueur et de richesse. Qu'on se le dise !